

Mirades

El factòtum de la Clínica Girona

Fa un mes es va complir el segon aniversari del trasllat de la Clínica Girona des del carrer Joan Maragall i les diferents dependències de Juli Garreta i Lorenzana al nou edifici que s'aixeca imponent al final del carrer Barcelona. Era el 18 d'abril del 2022, un dilluns de Pasqua, i per primera vegada en els seus 90 anys d'història la Clínica Girona va tenir obertes dues seus durant un dia. Es preveia un trasllat complex, complicat i amb possibilitats de ser caòtic, i el cert és que aquell trasllat va ser complicat i complex, però gens caòtic. La nova clínica funciona perfectament, ha guanyat en qualitat de servei i s'ha convertit en pol d'atenció no només de les comarques gironines, sinó també de persones que s'hi adrecen provinents del Maresme, Osona i d'altres comarques. La Clínica Girona és una empresa privada integrada al sistema sanitari integral d'utilització pública de Catalunya. El trasllat al carrer Barcelona ha dinamitzat la zona i es preveu que sigui la punta de llança d'una transformació integral de tot el barri per passar, almenys aquesta és la voluntat política, de carretera a carrer.

Al llarg dels anys, moltes han estat les persones que hi han treballat i són molts els accionistes que en for-

Carles Espígol, gerent i ara conseller delegat, va ser qui va establir l'entitat i en va planificar el trasllat a la nova seu

Carles Espígol, conseller delegat de la Clínica Girona ■ CEDIDA

Jordi Grau

men part. Però si hi ha una persona que pugui aglutinar l'esplèndid moment actual de la institució, aquest és Carles Espígol Camps, que el 30 de desembre de l'any passat va deixar de ser el gerent de la clínica, un mes després d'haver complert 70 anys. Ara continua al capdavant com a conseller delegat.

Carles Espígol és una persona

discreta i treballadora que abans de la mili havia treballat al Banc Atlàntic i que va entrar en contacte amb la clínica, el gerent de la qual era Félix Ibáñez, portant-ne la comptabilitat. Després del servei s'hi va incorporar, en va ser administrador i des de fa molts anys, gerent. Ell va reflatar la clínica des d'un punt de vista dels números i va dotar els professionals

dels més moderns serveis per tal de fer-la competitiva. "Sense ell, res no hauria estat de la mateixa manera i la nova realitat de la clínica es deu a la seva planificació de fa molts anys", explica una de les persones que han treballat més anys al seu costat. Carles Espígol va ser qui va portar el pes de les negociacions per al trasllat de la clínica, primer, i amb l'Ajuntament, després, perquè no deixés el terme municipal de la ciutat.

Aficionat al món del futbol, va jugar com a davanter centre amb diversos equips, com el Coma Cros, el Cassà i el Vidreres, entre d'altres, i és un gran aficionat del Girona i no es perd els partits acompanyant el seu net Arnau. També va participar en la vida política del seu poble, Canet d'Adri, on va entrar com a regidor el 2003, va ser alcalde per Independents per Canet d'Adri des del 2015 i va revalidar una gran majoria absoluta el 2019. El maig del 2021, quan afrontava el tram final de la construcció de la nova clínica, va deixar l'alcaldia. Van ser temps durs, travessant una pandèmia, però al final tot va arribar a bon port i la clínica obria les portes fa dos anys. I ningú qüestiona que l'ideòleg de l'operació i el seu principal factòtum va ser Carles Espígol, gerent i ara conseller delegat de la Clínica Girona.

Flors i violes

Montse Prats

A Girona estem vivint un mes de maig que com a mínim ens està donant una sensació de benestar perduda des de fa temps

Quin maig a Girona! Sembla que tot són flors i violes. Això diem quan tot va d'allò més bé. A Girona estem vivint un mes de maig que com a mínim ens està donant una sensació de benestar perduda des de fa temps. Orgull gironí. Hem celebrat, celebrem i celebrarem, el dia 26 amb una festa a la Copa, la fantàstica temporada amb què ens ha obsequiat el Girona FC. Espectacular. Ja som equip de Champions! T'agradi o no t'agradi el futbol, és una gran fita aconseguida per un equip que no fa gaires anys militava a segona divisió. En l'àmbit esportiu, hi ha títols importants, però menys mediàtics. Campionat europeu de patinatge artístic celebrat a Itàlia. Resultats: CPA Olot, campions; CPA Girona, subcampions. Una vegada més, el patinatge artístic de les comarques gironines assolint grans fites. Enhorabona! Canvi de tema inevitable. Parlar del mes de maig i de Girona és sense cap mena de dubte parlar de Temps de Flors. 69a edició. Com sempre, opinions per a tots els gustos: que si hi ha menys flors que l'any passat (aquesta frase és un clàssic), que si massa gent (i què esperes?)... És cert que, per al gaudi de molts, alguns viuen unes restriccions incòmodes. Aquest és part del preu que cal pagar per viure al Barri Vell de la nostra ciutat? Complex respondre. Maig està també farcit d'esdeveniments que són clau per sensibilitzar i donar suport a projectes socials absolutament necessaris. Gala Giroinfant per a, entre d'altres, la Fundació Girona Est, una entitat que treballa per promoure l'educació, l'esport i la cultura pel canvi entre les persones més joves i vulnerables d'un conjunt de cinc barris de Girona: Vila-roja, Mas Ramada, la Creueta, Sant Daniel i Font de la Pólvora. També s'ha celebrat el 3r Sopar del Cercle Empresarial Girona, enguany en benefici del Banc dels Aliments. De nou, empreses i societat gironines unides per donar suport i visibilitat a qui acompanya persones per tenir un dels drets bàsics coberts, una realitat del nostre territori. D'aquí a uns dies serà l'Oncolliga la que omplirà una vegada més el Palau Firal en la 25a edició del seu sopar, desitjant batre un nou rècord d'assistència i superar els 800 participants. Aquest és sense cap mena de dubte un altre orgull gironí. Aquest maig, Girona bull; vull dir que vull Girona més que mai.

Policies, metges, infermeres...

Joan Ferrerós

Tots aquests treballadors pertanyen a la funció pública i, per accedir-hi, la majoria han hagut de mostrar que saben parlar i escriure en català

Passo pel costat de parelles d'agents dels Mossos i de la Guàrdia Urbana, i gairebé sempre – a la conurbació barcelonina, sempre – la conversa que mantenen és en castellà; talment dins de les comissaries. Malauradament he hagut de passar setmanes dins d'hospitals públics i he observat que la majoria de parlaments que es dediquen metges i infermeres, i els que dediquen als malalts, són aclaparadorament en castellà. Podria seguir amb tot el reguitzell d'institucions, i per l'estil. Tots aquests treballadors pertanyen a la funció pública i, per accedir-hi, la majoria han hagut de mostrar que saben parlar i escriure en català, i, en efecte, ho poden fer perfectament gairebé tots. I em demano: per què no es pot reglamentar que mentre estan complint l'horari laboral usin el català? Repeteixo: que mentre són a la feina per la qual cobren de l'erari públic parlessin sempre en català. Per què aital disposició? Atès que la immensa majoria de catalanoparlants som incapaços de mantenir la nostra llengua davant de qualsevol desconegut, sobretot si prèviament el sentim parlar en espanyol, si veiéssim que l'interlocutor – personal sanitari, policia... – usa el català, potser (?) no l'abandonariem. Aquesta hipotètica regulació d'ús preferent del català en la funció pública tindria dos suports. L'un, oficial: en algun lloc s'estableix que la llengua pròpia del país és el català. L'altre, d'emergència galopant: ja és un fet admès i sabut per tothom que aquesta llengua pròpia es troba en una situació de precarietat que sap si irreversible.

Aquests darrers temps, s'ha destapat la més gran mentida nacional que afecta la llengua: la suposada immersió lingüística d'aquests 40 anys, que en la majoria d'escoles i instituts, sobretot de Barcelona i rodalia, no s'ha fet. Que tots els polítics, des de Pujol fins a tots els que competien diumenge, ens hagin enganyat no canvia les coses. També ha caigut de l'escambell que gairebé tots els catalanoparlants estem afectats d'una espècie de síndrome irresoluble – no venen pastilles per a aquesta malaltia – de subalternitat lingüística. I avui tot són aïis i uis quant a les escasses possibilitats que el català sobrevisqui com a llengua viva. Potser per això, si metges, policies... etc.